

Zile de Pace Supremă

Experiența întâlnirii cu Ramana Maharshi
- cea mai înaltă formă de yoga trăită

Mouni Sadhu

Prefețe de

ARTHUR OSBORNE

și

M. HAFIZ SYED

Traducere din limba engleză:

Larisa Andrei

EDITURA MIX

Cristian 2019

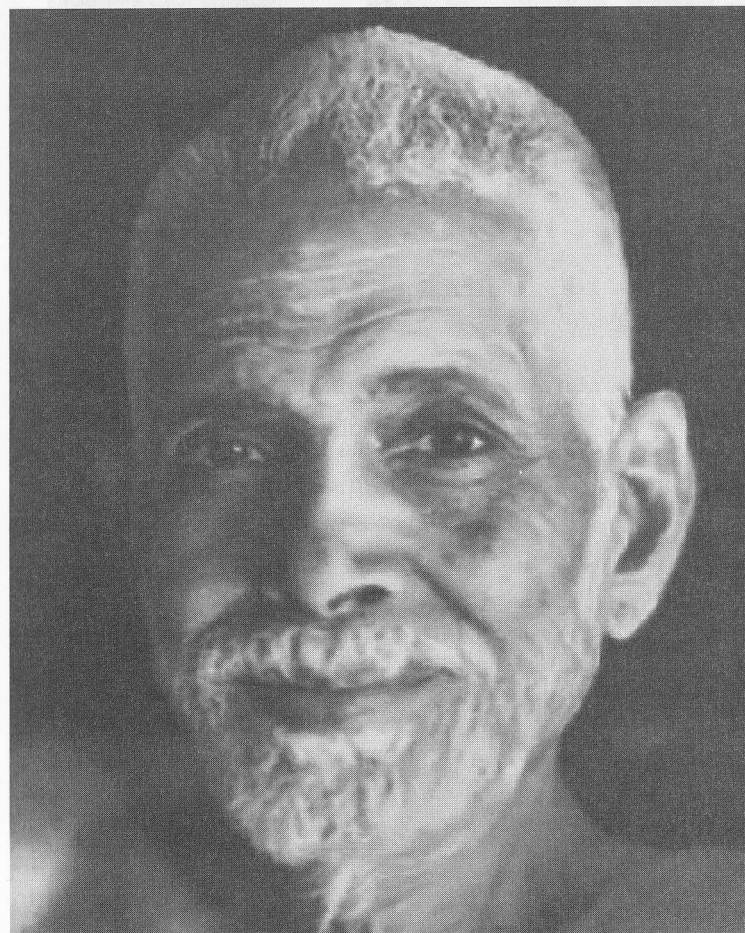
Bunătate, pocăință, sacrificiu, datorie, yoga, devoțiune, expansiunea conștiinței, esență, pace, adevăr, grație, tăcere, starea supremă, moartea fără moarte, cunoaștere, renunțare, eliberare și beatitudine – aflați că toate acestea sunt sinonime cu separația conștiinței „corp – Eu”.

– Sri Ramana Maharshi, *Adevărul Revelat*

CUPRINS

PREFAȚA PRIMEI EDIȚII	11
PREFAȚA EDIȚIEI A DOUA	15
INTRODUCEREA CELEI DE A DOUA EDIȚII	19
INTRODUCEREA PRIMEI EDIȚII	23
Capitolul 1 <i>Compania oamenilor înțelepți</i>	27
Capitolul 2 <i>Prima întâlnire</i>	31
Capitolul 3 <i>Viața în Ashramul lui Maharshi</i>	33
Capitolul 4 <i>Lacrimi</i>	43
Capitolul 5 <i>Gloria lui Dumnezeu se manifestă prin sfinții Săi</i>	47
Capitolul 6 <i>Sri Maharshi omul</i>	51
Capitolul 7 <i>O dorință împlinită</i>	57
Capitolul 8 <i>Iubire</i>	59
Capitolul 9 <i>Drumul meu spre Maharshi</i>	65
Capitolul 10 <i>Amestecat cu apă</i>	75
Capitolul 11 <i>În Ashram</i>	79
Capitolul 12 <i>Învățăturile lui Maharshi</i>	81
Capitolul 13 <i>Calea directă</i>	87
Capitolul 14 <i>Tehnica Vichara</i>	95
Capitolul 15 <i>„Marto, Marto, te silești și de multe te grijești”</i>	99
Capitolul 16 <i>Ultima fotografie a Maestrului</i>	103
Capitolul 17 <i>Încă o operație</i>	107
Capitolul 18 <i>Vizitez peșteri</i>	111
Capitolul 19 <i>Arunachala, ziua</i>	115
Capitolul 20 <i>Fluxul spiritual al „Sinelui”</i>	121
Capitolul 21 <i>Mormântul unui sfânt musulman</i>	123

Capitolul 22	<i>Ashramul lui Sri Aurobindo</i>	127
Capitolul 23	<i>Reluarea darshanei</i>	133
Capitolul 24	<i>Inițieri</i>	139
Capitolul 25	<i>Spectacol muzical în sala templului</i>	143
Capitolul 26	<i>Separat de minte</i>	147
Capitolul 27	<i>Frunze uscate</i>	153
Capitolul 28	<i>Ochii lui Maharshi</i>	157
Capitolul 29	<i>„Asperges me hyssopo”</i>	161
Capitolul 30	<i>Arunachala, noaptea</i>	165
Capitolul 31	<i>Dumnezeu</i>	171
Capitolul 32	<i>Câteva amintiri</i>	177
Capitolul 33	<i>Puterea din noi</i>	183
Capitolul 34	<i>Corespondențe</i>	189
Capitolul 35	<i>Eu și tu</i>	199
Capitolul 36	<i>Recviem</i>	203
Capitolul 37	<i>Ultimele zile</i>	209
Capitolul 38	<i>Noua mea concepție despre viață</i>	215
Capitolul 39	<i>„Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu”</i>	217
Capitolul 40	<i>Ce este meditația?</i>	221
Capitolul 41	<i>Tehnici de meditație</i>	225
Capitolul 42	<i>Plecarea</i>	231
Capitolul 43	<i>Rămas bun</i>	235
Capitolul 44	<i>Colombo</i>	239
Capitolul 45	<i>Pe ocean</i>	245
Capitolul 46	<i>Lumina strălucește</i>	249
Capitolul 47	<i>Samadhi</i>	253
Capitolul 48	<i>Ultimul mesaj</i>	261
Capitolul 49	<i>Epilog</i>	267
Capitolul 50	<i>Appendix – Teme de meditație</i>	273

Bhagavan Sri Ramana Maharshi

acesteia. Occidentalul, dimpotrivă, consideră că este neapărat necesar să-și împărtășească descoperirile și experiențele, dacă apreciază că acestea ar putea fi de folos celorlalți oameni. De aceea el scrie.

În ce mă privește, consider că atât indienii, cât și occidentalii au dreptate până la un punct. Singura diferență constă în sarcina și „misiunea” pe care și-o asumă fiecare.

Capitolul 1

Compania oamenilor înțelepți

„Asocierea cu ființele înțelepte, care au realizat înlăuntrul lor Adevărul ultim, înlătură atașamentele materiale; odată ce acestea sunt înlăturate, sunt distruse, de asemenea, atașamentele minții. Aceia ale căror atașamente ale minții sunt astfel distruse devin una cu Adevărul imuabil. Ei ating eliberarea fiind încă în viață. Prețuiți, așadar, compania oamenilor înțelepți.”

(citat din *Adevărul revelat* de Maharshi)

O altă versiune:

„Asocierea cu ființele înțelepte, care au realizat înlăuntrul lor Adevărul ultim, rețază atașamentele materiale; odată cu acestea, predispozițiile mentale – acumulate ca urmare a karmei trecute și a prezentului iluzoriu – dispar. Pacea care se statornește în cel de neatins este eternă și imuabilă. El este *jivanmukta* sau ființă eliberată aici și acum. Căutați, așadar, asocierea cu asemenea ființe eliberate.”

Ramana Maharshi a părăsit această lume șase luni mai târziu după plecarea mea din India. Acestea au fost ultimele lui cuvinte: „Unii spun că mor. Dar voi fi aici, mai viu ca niciodată.”

Călătorind apoi prin lume, am descoperit că mulți dintre discipolii lui Ramana Maharshi, care locuiau la mii de mile distanță de Ashram, au știut cu precizie ziua morții lui. Am comparat ora la care li s-a comunicat pe cale mistică acest mesaj și am tras concluzia că vestea le-a fost „difuzată” cu câteva ore înainte ca trupul lui Maharshi să-și dea ultima suflare.

Scrisorile trimise din India sau din alte părți ale lumii au ajuns după mai bine de o săptămână și toate arătau că niciun discipol autentic al Maestrului nu fusese încercat de disperare sau durere. Aceeași atmosferă spirituală, asemeni unui val de pace lucidă și lumină, domnea în inimile discipolilor, indiferent dacă se aflau departe sau în Ashramul sfântului.

„Lumea, cu fenomenele ei fizice, este pentru Sinele nostru real ceea ce este visul pentru omul treaz, este asemeni unei umbre. Se preocupă acesta de visele trecătoare ale nopții sau de umbra care îi cade pe trup?”

(citată din aforismele lui Maharshi)

„Niciuna dintre religiile lumii nu a reușit să spiritualizeze cu adevărat umanitatea și să-i ofere fericirea. Cu toate acestea, fiecare a oferit Eliberarea la nivelul vorbirii curente multor indivizi.”

(citată din aforismele faimosului filozof indian

Sri Aurobindo)

Puterea spirituală a fiecărui sfânt și înțelept este cel mai viu și direct simțită de către contemporanii săi. Odată cu trecerea timpului, ceea ce a fost o revelație devine dogmă moartă. Iar atunci când oamenii îl canonizează pe sfânt și încep să-i contruiască temple, îl închid între acele ziduri înguste și spiritul lui se sufocă și încetează să mai fie o forță vie, inspiratoare. Generațiile următoare de adepți se vor certa

în legătură cu fiecare cuvânt atribuit Maestrului. Vor lupta pentru „autenticitatea textului”. Vor face totul, mai puțin singurul lucru important lăsat lor prin învățăturile Unicului, și anume: „Deveniți asemeni Lui”.

Cu toate acestea, nu toate semințele cad pe piatră. Unele dau rod bogat. Ele sunt speranța de viitor a unei omeniri aflate în eroare. Viețile unor oameni ca Maharshi constituie dovada acestui adevăr. Ei strălucesc asemeni unor meteori ce luminează în trecerea lor cerul nopții întunecate.

Cei care sunt capabili să urmeze această cale de lumină vor ști, din acel moment, unde conduce aceasta.

Capitolul 2

Prima întâlnire

Când am sosit la așezământul lui Maharshi, numit Ramanashramam, și am coborât din vehicolul cu două roți în fața templului, în ciuda orei târzii, dar în acord cu obiceiul locului, am fost condus imediat în fața Înteleptului.

Acesta se afla într-o sală largă, așezat lângă un perete, și părea că tocmai terminase de mâncat. În jurul lui erau mai mulți oameni, toți indieni, așezați în rânduri pe podea, între stâlpi. Am fost condus la vreo trei, patru metri de Maharshi, și companionul meu i-a adresat Maestrului câteva cuvinte din care nu am înțeles altceva decât locul de unde veneam. Sfântul a ridicat capul, m-a privit și m-a invitat, printr-o mișcare a mâinii, să mă apropii. Am fost uimit de blândețea și calmul gestului său, atât de simplu și impunător totodată, și am simțit imediat că mă aflu în prezența unui mare om. Atitudinea lui era atât de naturală încât noul-venit nu simțea nicio stânjenală sau timiditate. Toate gândurile critice și curiozitățile erau lăsate deoparte, așa că nu am putut să fac nicio observație sau comparație, cu toate că avusesem această intenție subconștientă când mi-am imaginat prima întâlnire. Imaginea Sfântului mi s-a întipărit vie în minte din primul moment, fără a fi atinsă de nicio apreciere personală, așa cum se întipărește o fotografie pe o placă fotografică. Totuși, pentru că nimic nu se poate transmite fără cuvinte, voi încerca să o descriu.

Maharshi, așa cum l-am văzut, era un bărbat slab, cu părul alb, foarte grațios. Pielea lui avea culoarea fildeșului vechi. Mișcările îi erau ușoare, calme și blânde. Expresia lui respira un aer de concentrare profundă, complet lipsită de efort sau impunere a voinței. Sau aş putea spune că era expresia celui care atinsese starea în care nu mai avea nevoie să utilizeze puterea voinței pentru a depăși un obstacol sau pentru a atinge un scop, pentru simplul motiv că *dobândise deja totul*.

Acea a fost prima manifestare a radianței invizibile la care am fost martor în fiecare zi în timpul următoarelor luni. Chiar acum, când scriu aceste rânduri, mă întreb cum este posibil să-mi amintesc cel mai mărunț detaliu referitor la Maharshi; îl pot evoca înlăuntrul meu ca și cum imaginea lui ar fi stat ascunsă pe o placă fotografică, de a cărei existență nu am fost conștient.

Ni s-a servit apoi o cină indiană modestă, constând în puțin orez, legume și fructe, servite pe o frunză de banan. Până când am terminat de mâncat, Maharshi plecase. Am adormit imediat ce am ajuns în mica încăpere a colibei special pregătită pentru mine, în incinta Ashramului, obosit fiind după călătorie.

Capitolul 3

Viața în Ashramul lui Maharshi

Ziua următoare am petrecut-o acomodându-mă cu programul Ashramului: orele de meditație în prezența Înțeleptului, mesele servite în sala de mese și așa mai departe.

A trebuit să feresc de furnici niște alimente pe care le adusesem cu mine. Furnicile au găsit imediat drumul către zahăr și biscuiți și s-au adunat, de asemenea, în jurul recipientelor cu miere, deși erau închise ermetic. A trebuit să mă îngrijesc și de apa potabilă și am aranjat să-mi fie adusă de la o cișmea din apropiere.

Viața simplă din Ashram ajută la menținerea unei concentrări profunde; însăși atmosfera încărcată cu gândurile atâtor oameni care năzuiesc să-și reveleze Sinele, urmând învățăturile Maestrului, orientează mintea către interior și facilitează introspecția. Influența invizibilă, dar foarte puternică, a muntelui sacru Arunachala are, de asemenea, partea ei în crearea acestei atmosfere speciale, dar despre aceasta voi vorbi mai târziu.

La ora 7 dimineața s-a auzit sunetul puternic al gongului, chemându-ne la micul dejun. Când am ajuns în sala de mese, Maharshi tocmai urca cele câteva trepte care duceau către sală. Era însoțit de câțiva indieni, asistenții lui permanenți. Acolo, în plină lumină, am realizat pentru prima dată că starea fizică a lui Maharshi era destul de precară. Mergea cu

Libris
Respect pentru oamenii și cărți

dificultate, deoarece încheieturile și, în special, genunchii îi erau afectate de o formă acută de reumatism. Brațul stâng și cotul îi erau bandajate din cauza unei tumori maligne, care începuse să se dezvolte în urmă cu șase luni și care, în ciuda a două operații, își continua expansiunea devastatoare, cauzându-i lui Maharshi moartea un an mai târziu. Avea uneori un tremur ușor al capului, ceea ce accentua impresia de boală gravă. Trupul lui cu totul, cândva înalt și puternic, era acum adus de spate și slăbit.

După ce a ajuns în sală, Maharshi s-a așezat lângă peretele opus intrării. Stătea singur, cu fața la frunzele sub formă de platouri întinse pe jos, pentru restul ocupanților Ashramului. M-am așezat în dreapta lui, la vreo trei metri distanță, și acela a rămas locul meu pe întreaga durată a șederii mele.

Înțeleptul a mâncat cu mâna, potrivit obiceiului indian. Mișcările lui păreau automate. Am observat că era perfect conștient de ceea ce se întâmpla în jur și reacționa normal la stimulii lumii exterioare, dar am simțit că Sinele lui real nu avea nimic de-a face cu funcțiile și acțiunile vehicolului său vizibil. Mai târziu am înțeles că, potrivit învățăturilor sale, planul fizic al existenței era ca un vis pentru el. Am înțeles, de asemenea, că nu voi putea cunoaște cu adevărat realitatea decât dacă voi realiza eu însumi această stare și mă voi raporta, de pe această poziție, la lumea exterioară.

Intuiția acestui adevăr este primul pas spre eliminarea barierelor minții. În timpul tuturor vieților noastre, mintea creează constant o sumedenie de gânduri fără rost. Unul dintre discipolii europeni ai Înțeleptului remarcă, pe bună dreptate:

„Mintea creează propriile probleme și apoi încearcă să le rezolve, dar nu găsește niciodată o soluție finală, deoarece aceasta nu există în sfera ei limitată de activitate.”

Se servesc trei mese în comun la Ashram: prânzul în jurul orei 11 și jumătate dimineața, cina la 7 și jumătate

și, de asemenea, ceaiul la 3 și jumătate după-amiaza, oferit oaspeților și vizitatorilor ocazionali. Aceștia pot primi ceai, cafea sau, dacă cer în mod special, lapte, ca în cazul meu. Felurile de mâncare sunt bine pregătite, dar anumite feluri cu legume sau aluaturi au prea multe condimente și sunt prea iuți pentru gustul unui european. Curând aveam însă să descopăr că alimentele intens condimentate făceau bine în clima aceea tropicală, așa că îmi puneam toate sosurile iuți pe mâncare, cu câteva excepții, până când brahminul care ne servea la masă, văzând că sosurile cele mai iuți rămăneau neatinsse pe frunza mea de banan, a încetat să mi le mai aducă.

Maharshi lua câte puțin din toate. La sfârșitul mesei, când se aducea laptele bătut, el făcea un fel de căuș din orez, lăsând la mijloc un spațiu gol pentru lapte. Brahminul turna lapte în acel căuș până când Maharshi îi făcea semn că e destul.

Nu lăsa niciodată nici măcar a singură boabă de orez pe frunză. Considera că este datoria tuturor să respecte obiceiurile hinduse, care îi oferă individului direcții clare în tot ceea ce privește planul fizic. La început nu înțelegeam de ce trebuia să mă supun unor obiceiuri străine, ale unui mare Înțelept care considera că întreaga lume este o iluzie a minții și a celor cinci slujitori ai acesteia – cele cinci simțuri. Dar mai târziu, când fiind în prezența Maestrului, mintea mea însăși a devenit din ce în ce mai tăcută, mai înclinată să judece drept, și când toate orizonturile mele s-au lărgit și au devenit mai clare, această îndoială, ca și multe altele, a dispărut.

În timpul primei mele săptămâni petrecute la Ashram, Maharshi a petrecut fiecare zi, cu excepția orelor când dormea sau mânca, sub un mic șopron din bambus, lângă bibliotecă, față-n față cu sala de mese. Stătea rezemat pe o bancă mare din piatră, acoperită cu pături, preșuri de bumbac și câteva perne.

De cum am văzut banca din piatră, mi-a venit în minte un gând, cum este obișnuit europeanul să judece totul

după aparențe, că Maharshi a făcut probabil reumatism din cauză că a stat ani la rând pe banca aceea din piatră. Nu m-am gândit că ceea ce ar putea fi adevărat într-o țară mai rece, nu trebuie să fie neapărat adevărat și în India. Apoi am descoperit, în timpul plimbărilor mele nocturne pe muntele sacru Arunachala, că pietrele mari pe care mă așezam păstrau căldura câteva ore după ce apunea soarele și nu se răceau de tot nici pe timpul nopții.

Discipolii și vizitatorii stăteau pe podeaua de beton, cu fața la Maharshi. La meditațiile de dimineața și de seara veneau adeseori anumiți *sadhu*-și, elevi ai Maestrului, din peșterile de pe muntele Arunachala. În fiecare zi se recita din Vede și, înainte de masa de seară, se incantau imnuri, cel mai des dintre cele compuse de Maharshi însuși în anii tinereții. La fiecare două săptămâni, unul dintre rezidenții permanenți ai Ashramului, un învățat brahmin, cânta cel mai frumos imn, despre care am aflat mai târziu că era un imn de laudă închinat „Domnului Universului”. Abunda în linii melodice și în cuvinte cântate, pe care, desigur, nu le înțelegeam, dar l-am păstrat de-a pururi în amintirea mea, laolaltă cu multe ale lucruri din acel lăcaș al păcii.

Mai târziu, în tumultul vieții lumești, când îmi aminteam cuvintele lui Maharshi: „Gândește-te la Sinele tău real și înțelege de ce este necesar să faci acest lucru”, am descoperit că evocarea acelei melodii în intimitatea ființei mele mă ajuta să restabilesc imediat armonia conștiinței.

Mi-a luat ceva timp până m-am obișnuit cu ritmurile vieții din Ashram și m-am simțit conectat interior cu Maharshi. La început, a trebuit să mă lupt cu suspiciunile generate de minte, care avea tendința să găsească peste tot cusururi, la toți cei care se aflau în preajma Înțeleptului. Am pierdut un timp prețios luptându-mă cu himerele din mintea mea. Îl priveam pe Maharshi din perspectiva îngustă a cetății egoului, din punctul de vedere al personalității mele mărunte. Eram

conștient să nu ar fi trebuit să procedez așa, că era necesar să depășesc acele limite și să urmez o cale mai largă, pentru că numai astfel puteam atinge iluminarea.

Mă confruntam cu o încercare binecunoscută psihologiei oculte. Mintea poate raționa și întreține un discurs arogant, poate chiar să creeze lucrări în care să expună idei spirituale foarte frumoase, alcătuite sub inspirația Maestrului. Dar când trebuie să trăiești efectiv realitatea acelor idei, vai, apare atunci o discrepanță și armonia interioară este tulburată de note stridente.

Cu toate acestea, pe măsură ce trecea timpul, radiația emanată de Înțelept își îndeplinea lucrarea invizibilă. La început voiam să-i vorbesc, dar m-am simțit descurajat de superficialitatea lucrurilor pe care încercam să i le spun. Apoi, în sfârșit, intuiția mi-a arătat calea cea bună:

„Tăcerea este cea mai puternică formă de transmitere a învățăturilor de la Maestru la discipol. Nu există cuvinte prin care să poată fi transmise lucrurile importante, adevărurile profunde.”

(citat din aforismele lui Maharshi)

Am început să ascult cu atenție liniștea din jurul Maestrului. Am înțeles de ce menținerea unui nivel înalt de concentrare și controlul strict al gândurilor erau necesare pentru ca cineva să devină capabil să se deschidă vibrațiilor subtile emanate în mod constant de Maestru și să se lase condus spre starea elevată de conștiință specifică inițierii. Am înțeles, de asemenea, că prețioasele mele exerciții nu erau dintre cele mai bune, mai exact se dovedeau insuficiente. La început a fost un pic deprimant să descopăr că vechile mele metode trebuiau reexamine și schimbate.

Am realizat că depindea de atitudinea mea câtă cunoaștere puteam să descopăr și să asimilez în locul acela și că eu eram